

BRUIXA DE DOL - TRIMESTRAL

CICLE POÈTIC

dues etàpes:

- 1a ETÀPA

Presidida per un esquema triangular de tensió entre: el jo poètic, la lluna i l'ombra.

Encarats al jo de l'escriptora la lluna i l'ombra són la metàfora de dos pols oposats (llum i foscor)

LA LLUNA:

Com a símbol de la feminitat assumida i reivindicada.

Com una dona passa per les fases del cicle menstrual.

Símbol lluminós i rodó de maternitat.

La dona, com la lluna, no ha tingut mai llum pròpia dins l'univers de la cultura i s'ha hagut d'espavilar amb la que rebia del sol, l'astre masculí.

L'OMBRA:

El món de l'ombra és el de l'angoixa, la tristesa i la por.

El món de l'ombra es converteix en una geografia inquieta de neguits i desassossecs.

BRUIXA:

Representa el poder femení eliminat de la cultura, la dona forta, amb poders, que els estaments oficials han lligat, tradicionalment, al perill i als malefics.

LA SAL:

Emblema històric i signe reconegut del feminisme.

Matèria domèstica arrelada als costums i usos de la tradició cultural mediterrània.

Bruixa de dol: intensifica els eixos del mateix triangle: - Desobriment de la solitud

- Agudització de la problemàtica de la dona
- Reivindicació de l'erotisme com a experiència lúdica

BRUIXA DE DOL

Quatre seccions de la primera part remetent, seguint un fil cronològic, a tres relacions amoroses diferents. Espurnes de felicitat fugaç i contrapunt de l'antagonisme de la relació entre homes i dones.

Antagonisme homes / dones: la vivència de l'amor tendeix a una realització sobretot física: el desig para la trampa del plaer, però la relació acaba essent una fruita amarga.

Foc de pales:

Història d'amor, síntesi 5 anys matrimoni.

Seqüència 5 poemes: gradació dels estadis de l'experiència amorosa. Trencament a "Brida".

Tombant:

El dol de la ruptura es converteix en obsessiu.

Espai d'un compàs d'espera que és, alhora, de tristesa i d'afirmació de la pròpia solitud.

La ruptura amorosa ha estat conscient, volguda i justificada per raons d'identitat femenina (cita de la secció).

La poeta ha optat per estrenar aquesta aparent realitat impossible de dona sense home.

L'aprenentatge de la solitud és un pas previ i necessari per prendre consciència de la pròpia individualitat.

Foguera Joana i Bruixa de dol:

Dues noves aventures amoroses, més fugaces i lúdiques.

Exaltació del joc amorós, una crida al plaer i al gaudiment del sexe.

Els versos s'omplen de símbols i metàfores de connotació fàl·lica (llangardaix, serp, espasa...) i genital (porta del castell, petxina...)

Un amor sensual i juganer que sacrifica els tabús i s'aboca a vindicar una condició de dona que vol mirar el món i la vida des dels ulls de la feminitat.

Avui les fades i les bruixes s'estimen i Vuit de març:

Dos poemes programàtics que obren i tanquen la segona part.

El símbol de la bruixa troba el seu sentit més rodó: dona rebel i solitària, cremada a la foguera.

Els núvols duien confetti a les butxaques i Sense llop ni destrals:

Seccions entre els dos poemes anteriors.

Fan avançar el discurs festiu cap a un món presidit per noms, símbols i colors de la feminitat.

Vindicació feminista, presa de consciència per la problemàtica de la dona, crítica als imperatius socials que n'han deformat la condició i la mostra d'una actitud de rebel·lia contra els senyals d'una identitat imposada.

El banquet amorós presideix "Foc de pales" i "Foguera Joana", on es recullen experiències que, al costat de l'alegria per l'encontre eròtic, també deixen un regust amarg.

Aquestes dues seccions són separades pels poemes d'un compàs d'espera, "Tombant", que es carreguen d'ombres i s'hi reivindica la solitud.

El gest de solitud i tristesa també campa pels sonets de "Bruixa de dol", on es multipliquen els miralls, les imatges d'aigua i la consciència d'obrir la pròpia vida a la presa de consciència feminista on es recupera l'èmfasi festiu ("Avui les fades i les bruixes s'estimen") i el to reivindicatiu ("Vuit de març")

LLENGUA I MÈTRICA

A Cau de llunes només hi havia un sonet, a Bruixa de dol n'hi ha vint-i-dos.

Voluntat d'aprenentatge de l'ofici.

L'encert formal de la seva poesia es basa en la tria del mot precís, en la riquesa del bagatge lèxic i amb l'exploració de la forma clàssica del sonet.

A la vora de l'abundosa presència del sonet, l'altre puntal mètric i estròfic del llibre flueix de la tradició de la poesia popular:

Toc onomatopèic.

Conreu de la cançó.

Ressó del cançoner tradicional.

Aparent facilitat de conreu del vers curt

Gràcia de la rima assonant.

Pervivència d'un lèxic que encara és viu en la parla del món rural.